

Fialová rozprávka

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden dom. V tom dome bývala rodina, ktorá mala rada kvety. Do záhradky pred svoj dom preto zasadili veľa krásnych kvetov rôznych druhov. A tak sa stalo, že keď prišla jar, v záhradke sa objavili snežienky, narcisy, tulipány, sedmokrásy, hyacinty a vietor sem zavial aj púpavy.

Pod touto farebnou pokrývkou však kvitol ešte jeden kvietok. Bol v porovnaní s ostatnými menší a nebolo ho dobre vidieť. Vždy otáčal svoju hlavičku k nebu a chcel sa všetkým ukázať. Lupene jeho kvetov mali prenikavú fialovú farbu, preto ho nazvali – fialka.

V záhradke, kde fialka rástla, boli všetky kvety kamaráti. Záhon narcisov bol vysadený hneď vedľa malého chodníka a za ním rástli v jednom rade tulipány. Keď do nich zafúkal vietor, jedny do druhých narážali a navzájom sa štekli. Nakoniec bolo zo záhradky počuť prenikavý smiech a ak šiel niekto náhodou okolo, vždy povedal: „Pozrite sa, aké krásne kvety!“

Fialka to všetko sledovala a ako jediný kvietok sa hnevala: „Áno, všetky tieto kvety sú krásne. Každý sa na ne pozerá, pretože sú také vysoké. Mňa pod nimi ani nie je vidieť! Ich listy ma takmer celú zakrývajú a ani slnko ku mne nedopadá. Preto mi je stále zima, zem pod mojimi koreňami je chladná a stále mokrá. Takých kamarátov veru nepotrebujem!“

Keď takto premýšľala, bola stále viac nazlostená. Potom sa však stávalo aj to, že na ňu ostatné kvety volali: „Fialka, pod' sa aj ty s nami hraj“, no ona vždy odpovedala to isté: „Hrajte sa samé. Mne sa nechce“ a radšej rástla sama.

Tak prešiel marec a raz ráno prišiel do záhradky pán, ktorý býval v dome. Chcel spraviť svojej rodine radosť, tak odtrhol všetky kvety a zanesol ich na kuchynský stôl do vázy. Odtrhol naozaj všetky, okrem jediného. Fialka bola taká malá, že si ju nevšimol.

Zostala tu teda sama a až keď otvorila oči zistila, čo sa stalo. Zrazu jej bolo veľmi smutno a túžila, aby sa jej kamaráti vrátili. Ved' ich mala vždy rada a aj keď im to nikdy nepovedala, chcela aby boli s ňou.

Odzrazu už nikto o ich záhradke nehovoril že je krásna, nikto sa tu nezastavil. Keď fúkal vietor, nikto sa nesmial a fialke bolo stále viac smutno. Bola by celkom odkvitla, keby sa zrazu vedľa nej objavil malý fialový púčik. Na druhý deň už okolo nej kvitlo množstvo ďalších fialiek a ona im rozprávala o krásnych kvetoch, ktoré tu boli: „Tulipány, narcisy, ale nemusíte sa báť. Keď o rok vyrastú, určite ich uvidíte aj vy. Buďte k nim ale milé, pretože sú to vaši kamaráti. Ja som im závidela aké sú pekné a zrazu zmizli. Teraz ma to mrzí a keď sa vrátia, určite im to poviem!“

